

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

De comprimendis animi affectibus. Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

tati datus, dum pestilentiâ infectis piè ministrat, laudabili fine diem clausit. Patrem ita miserè iacentem vir nobilis conspiciens, & vehementer dolens, tam indignè habere virum tantum, inter alia caritatis officia hoc etiam voluit exhibere, vt mitiorè lecto afflictum corpus exciperet. Valdè in ea re ab Henrico laboratum; sed tandem vicit, remotaq; dura illa culcitra alia ex lino & lana fultam supposituit molliorem. Hanc rem morbo ipso grauius Sylueria tulit, adeoq; commutationem est auersatus, vt quo primū die iudicatum est à medico abesse febrim, suis ipse manibus atque humeris lineam culcitram sustulerit, & priuato in loco reponens, ad suam reuersus sit. At non paruo res illi stetit; febris enim, quasi collecto ex cessatione impetu, debile corpus seuius inuadens, diutiùs afflictauit.

De comprimendis animi affectibus.

CAP. V.

ET si vera illa sanctitatis forma, qua qui præditus est, numen sibi consiliatum habet, neque in acerba castigatione corporis, neque in seuera cupiditatum moderatione consistit; hisce tamen adiutoribus & socijs muniendum esse, ne plurimis & maximis, in quibus frequenter versatur, periculis succubat, monent constanter ij qui rectè viuendi præceptis ad veram pietatē humanos animos instituunt. In viciniorem hostem mouenda prius arma sunt, ne is retrò, veluti per contemptum relictus incautum militem à tergo adoriatur. In primis igitur atq; ante omnia crudeli carni bellum indici atq; inferri oportet, & quoad fieri potest, omnes eius libidines & cupiditates comprimendæ, penitusque resecandæ

244 VITAE GONZALI SYLVERIAE
secundæ sunt. Cùm verò hoc domandi corporis studium cuilibet homini Christiano familiare esse debet; tum verò ijs, qui ad perfectionem contendunt adeò est necessarium, ut parum in hac via progredi possit, qui non multum in eo se exercuerit. Si quis paululam apud se consideret, quanto studio quantoque animi ardore suis semper appetitionibus Gonzalus obstiterit, quamque sui in rebus omnibus dominator fuerit, nõ difficile deprehendet, illũ ad altissimum quendam diuinæ contemplationis gradũ fuisse euectum. Constat inter Spiritualium rerũ peritos, non posse humanum animum liberè in Deum euolare, nisi pars illa hominis inferior, quæ omnium parens est & effectrix perturbationũ, constricta vinculis, & simul cũ vitijs & concupiscentijs, ut Paulus ait, cruci affixa sub rationis imperio cõtineatur. Quamdiu enim sui iuris est, nec vllius subiacet domi natui, cùm sit crasso & cõcreto permista corpori, suo pte pòdere fertur ad ima, perque innumeras rerum cupiditates mentem trahens, non finit eam vnò in loco meditando consistere, ut possit diuini illius animarum sponsi, vel loquentis vocem audire, vel præsentis aspectu & suauitate frui. Hanc ob rem magnus ille Antonius vir orandi studio eximiè deditus, ipsisque inferorum monstris vel hoc nomine formidabilis, cùm à quodam sene eremita rogeretur, quomodo posset diuina contemplando sic integras noctes transigere, ut grauitè etiam ferret oriri solem quòd luce sua nocturnam quietem interturbaret, hunc in modũ fertur respondisse: Scias frater mi, tamdiu me latuisse in quo vera contemplandi ratio sita sit, quamdiu vllam mei ipsius habui rationem: vbi verò inquietis motibus veluti noxijs herbis mentem purgaui, meque à me ipso, atque

atque ab omni terrena concreione segregatum ad superiora transfuli, quamprimùm degustare cœpissẽ mirificũ illum diuinæ voluptatis fructũ, qui ex cœlestium rerum contemplatione à purgatis animis percipi solet. Purissimus namque Dei spiritus animum exigit defœcatum & purũ, cui gaudia sua instillet; quoniam æquum non est, Gregorio N. zianzeno teste, vt pretiosissimus opobalsami liquor immundo sordidoque in vase recipiatur. Prius ergo myrrhæ mons, quàm thuris collis est cõscendendus. Hanc enim expeditam esse rectè precandi & contemplandi rationem, monuit apud sapientem qui dixit; Vadam ad montem myrrhæ, & ad collem thuris, Etenim vt humanus animus dulcia cum Deo ac suauia miscere possit colloquia, ex quibus gratissimus eidem Deo exhaletur odor, antè ipsi adeundus est mōs myrrhæ, quã perfecta quædam omnium perturbationum mors designatur. Vnde qui nondum mortuis ac sepultis, sed planè viuus ac vigilantibus appetitionibus ad diuina contemplanda accedit, neque illos percipiet, qui ex contemplationis opere expetuntur, veræ pietatis fructus, neque verò in hoc studio poterit diutiùs persistere; cum indomita illa atque effrenata affectionum caterua soleat plerumque cæco impetu ex improviso irruere, & cõtemplantis animi quietem obturbare. Vtrumque igitur coniunxit Gortizius, atque ab illo incepit necessario, & summæ veritatis voce commendato sui odio, quò sicut ad stabiliendum religiosæ vitæ virtutumque ædificium nihil est constantius, ita ad inchoandum nihil debet esse prius. Domitis itaque Sylueria affectionibus, rerum diuinarum cõtemplationi tanta mentis tum libertate, tum iucunditate se dabat, vt relictis

K

plerum-

plerumque, sicut antea diximus, in terra sensibus, libero animo ad Deum raperetur. Singularis benevolentiae signa iis maximè exhibebat, quos norat & in comprimendis animi sui cupiditatibus solitos maiori studio operam collocare, & in colenda religiosa disciplina cæteris esse diligentiores. Summo semper opere socios hortabatur, nihil ut antiquius haberent, quàm ut hostes sibi ipsis essent infensissimi, cum appetitionibus suis perpetuum gererent bellum, nunquam de manu falcem deponerent quæ non succrescentes tantum, sed & vix enatas malorum affectuum herbas penitus ab radice rescarent; nulla prorsus in re facerent, quod liberet, nisi id ipsum scirent fore gratum Deo. Dicere erat solitus, habere Societatis religiosum in hac vita, si velit, veram purgandi animi rationem, eamque in vna sui victoria esse positam; non deesse enim illi occasiones, & quidem assiduas, quæ & suscepta contra Deum peccata aspero vitæ instituto rependendi, & multa ac præclara merita per voluntarium sui neglectum atque odium acquirendi, vberem segetem materiamque suppeditant. Ut cuique martyri dies sacer aduentabat, ita in eo, eiusdem martyris exemplo, ad Christi amorem & imitationem opportunè subditos monebat. Cum festum aderat S. Laurentij Eritne, aiebat, ex vobis, qui divino amore incensus imponi velit ferreis cratibus, & subiecto igne torreret? Cum S. Andreæ, Crux, aiebat, nos vocat, fratres mei, quid moramini magno animi impetu propter Christum ad illam rapiamus. Cum S. Sebastiani, En paratæ directæque in nos sagittæ, quin alacres damus corda, & pectora trāsfigi sinimus? Hunc in modum per dies alios multa, in mortificationis, ut vocat, cōmendati-

onem

onem differens, sic ad eius studiū atq; exercitatio-
 né socios excitabat, vt qui tunc in Goano collegio
 erant, disertè affirmarint, se toto illo triennio, quo
 Prouincialem Gonzalus egit, ea ratione vixisse, vt
 in coelo potiùs viderentur fuisse quàm in terris.

*De animi submissione, & honoris
 contemptu.*

CAP VI:

NEMO ita se erexit superbia, vt animi sub-
 missione Gonzalus depressit: nemo sic appe-
 tit honores, vt idem contempsit. Non præteribo
 quod accidit Conimbrica. A turpi pellicatus con-
 suetudine, nescio quem abduxit. Rem pellex tu-
 lit iniquissimè. Cumque diu multumque laboraf-
 set, vt dissolutam amicitiam redintegraret, nec per-
 fecisset quidquam, in Gonzalum iras effudit. Lite-
 ras ad eū mittit probris & maledictis plenas. Atq; vt
 muliebris furor ad omnē audaciam proiectus est ac
 præceps, nihil contumeliarum fingi potest, quod
 in eum non iaciat. Oblatæ superiori literæ, qui cū
 facilè suspicari posset aliquid arcani latere, quod
 non ab alio, quàm ab ipso Gonzalo deberet legi, vt
 erant clausæ, ipsi reddi iubet. Eas ille aperit, om-
 nino rei ignarus: sed legere incipiens, vt scriptio-
 nis materiam agnoscit, tanta lætitia perfunditur,
 quantam nemo, ne summè quidem ambitiosus, &
 maximis laudum suarum præconiis perciperet.
 Ad locum igitur secretum se præripiens, singulas
 epistolæ partes, hoc est, singulas per se iniurias mi-
 nutatim gradatimq; perlegit, & attentè considerat.
 Tūc ita secū; Benè est, inuenisti tandē, Gózale, cui sis
 pb è notus. En ista foemina tuis te colorib. depingit.